

USTAWA

z dnia

2007 r.

o Służbie Więziennej.

Rozdział 1

Zadania Służby Więziennej

Art. 1.1. Służba Więzienna jest umundurowaną i uzbrojoną formacją apolityczną podległą Ministrowi Sprawiedliwości, posiadającą własną strukturę organizacyjną.

2. Nazwa "Służba Więzienna", jej skrót "SW" oraz znak graficzny Służby Więziennej przysługują wyłącznie formacji, o której mowa w ust. 1.

3. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór znaku graficznego Służby Więziennej, ustalając w szczególności kolorystykę tego znaku.

Art. 2. 1. Służba Więzienna realizuje, na zasadach określonych w Kodeksie karnym wykonawczym, zadania w zakresie wykonywania tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności.

2. Do podstawowych zadań Służby Więziennej należy:

- 1) prowadzenie oddziaływań penitencjarnych wobec osób skazanych na karę pozbawienia wolności, przede wszystkim przez organizowanie pracy sprzyjającej zdobywaniu kwalifikacji zawodowych, nauczania, zajęć kulturalno-oświatowych, z zakresu kultury fizycznej i sportu oraz specjalistycznych oddziaływań terapeutycznych;
- 2) wykonywanie tymczasowego aresztowania w sposób zabezpieczający prawidłowy tok postępowania karnego;
- 3) zapewnienie osobom skazanym na kary pozbawienia wolności lub tymczasowo aresztowanym, a także osobom wobec których wykonywane są kary i środki przymusu skutkujące pozbawieniem wolności, przestrzegania ich praw, a zwłaszcza humanitarnych warunków, poszanowania godności, opieki zdrowotnej i religijnej;

- 4) ochrona społeczeństwa przed sprawcami przestępstw osadzonymi w zakładach karnych i aresztach śledczych;
- 5) zapewnienie w zakładach karnych i aresztach śledczych porządku i bezpieczeństwa;
- 6) wykonywanie pozbawienia wolności, jeśli ma być wykonane w zakładach karnych i aresztach śledczych i jeśli wynika z realizacji orzeczenia wydanego przez właściwy organ;
- 7) wykonywanie zadań wynikających z umów i porozumień międzynarodowych na zasadach i w trybie w nich określonych;
- 8) współdziałanie z odpowiednimi formacjami innych państw oraz ich organizacjami międzynarodowymi na podstawie umów i porozumień międzynarodowych.

3. Służba Więzienna współdziała z organami państwowymi i samorządowymi, stowarzyszeniami, organizacjami oraz instytucjami, których celem jest współdziałanie w wykonywaniu kary, jak również z kościołami, związkami wyznaniowymi, szkołami wyższymi i placówkami naukowymi oraz osobami godnymi zaufania.

4. Służba Więzienna współpracuje z Szefem Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych w zakresie niezbędnym do realizacji jego zadań ustawowych.

5. Służba Więzienna ma prawo do otrzymywania informacji kryminalnych z Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych w zakresie realizowania swoich zadań ustawowych.

Art. 3. Organy administracji państwowej, samorządu terytorialnego oraz państwowe jednostki organizacyjne są obowiązane współdziałać z jednostkami organizacyjnymi Służby Więziennej w zakresie i na zasadach określonych w ustawie.

Rozdział 2

Organizacja Służby Więziennej

Art. 4. 1. Jednostkami organizacyjnymi Służby Więziennej, zwanymi dalej "jednostkami organizacyjnymi", są:

- 1) Centralny Zarząd Służby Więziennej;
- 2) okręgowe inspektoraty Służby Więziennej;
- 3) zakłady karne i areszty śledcze;
- 4) Centralny Szkolenia Służby Więziennej oraz pozostałe ośrodki szkolenia i ośrodki doskonalenia kadr Służby Więziennej.

2. W ramach jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, działają, w razie potrzeby, szkoły i zakłady opieki zdrowotnej i apteki.

3. W jednostkach organizacyjnych mogą być tworzone służby, działy, oddziały, składnice mundurowe i magazynowe, zespoły i stanowiska prowadzące działalność, w szczególności w zakresie oddziaływania wychowawczego, specjalistycznego, nauczania i szkolenia, działalności duszpasterskiej, zatrudnienia, administracyjnego wykonywania kary pozbawienia wolności, ochrony, zwalczania czynów mogących zagrozić porządkowi i bezpieczeństwu, zapewnienia stosownych warunków bytowych i pomocy socjalnej, opieki medycznej i sanitarnej.

4. W zakładach karnych, zadania dotyczące:

- 1) zapewnienia skazanym odpowiednich warunków bytowych, higienicznych i sanitarnych;
- 2) zapewnienia skazanym odpowiedniego żywienia;
- 3) zapewnienia skazanym świadczeń zdrowotnych;
- 4) organizacji i prowadzenia zajęć kulturalno-oświatowych oraz zajęć z zakresu kultury fizycznej i sportu;
- 5) nauczania, szkolenia zawodowego i zatrudniania skazanych;
- 6) konwojowania skazanych pomiędzy zakładami karnymi;
- 7) czynności administracyjnych i rozliczeń finansowych związanych z prowadzeniem depozytu przedmiotów wartościowych i środków pieniężnych osób pozbawionych wolności;
- 8) inwestycji i remontów;

- można powierzyć podmiotowi prywatnemu, w trybie przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o partnerstwie publiczno – prywatnym (Dz. U. Nr 169, poz. 1420) lub umowy cywilnoprawnej.

5. Jednostki organizacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, mogą posiadać podległe oddziały położone w tej samej lub innej miejscowości.

6. Minister Sprawiedliwości może, w drodze zarządzenia, tworzyć, przekształcać i znosić inne niż wymienione w ust. 1 jednostki organizacyjne, jeśli jest to niezbędne do realizacji zadań Służby Więziennej.

Art. 5.1. Centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach tworzenia warunków do prawidłowego i praworządnego wykonywania kar pozbawienia wolności i tymczasowego aresztowania oraz zadań, o których mowa

w art. 2 ust. 2 i 3, jest Dyrektor Generalny Służby Więziennej podległy Ministrowi Sprawiedliwości, zwany dalej „Dyrektorem Generalnym”.

2. Dyrektor Generalny wykonuje swoje zadania przy pomocy podległego mu urzędu – Centralnego Zarządu Służby Więziennej.

3. Dyrektor Generalny kieruje Centralnym Zarządem Służby Więziennej oraz podległymi jednostkami organizacyjnymi i jest przełożonym wszystkich funkcjonariuszy Służby Więziennej, zwanych dalej „funkcjonariuszami”.

4. Dyrektora Generalnego powołuje na pięcioletnią kadencję i odwołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Sprawiedliwości. Ponowne powołanie na stanowisko Dyrektora Generalnego może nastąpić tylko raz.

5. Zastępców Dyrektora Generalnego mianuje i zwalnia ze stanowiska Minister Sprawiedliwości na wniosek Dyrektora Generalnego.

6. W razie zwolnienia stanowiska Dyrektora Generalnego, Minister Sprawiedliwości, do czasu powołania nowego Dyrektora Generalnego, powierza pełnienie obowiązków Dyrektora Generalnego, na okres nie dłuższy niż 3 miesiące, jednemu z jego zastępców.

7. W razie czasowej niemożności sprawowania funkcji przez Dyrektora Generalnego, Minister Sprawiedliwości, do czasu ustania przeszkody w sprawowaniu tej funkcji przez dotychczasowego Dyrektora Generalnego, jednak na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy, powierza pełnienie obowiązków Dyrektora Generalnego jednemu z jego zastępców.

Art. 6. Dyrektorem Generalnym lub Zastępcą Dyrektora Generalnego może zostać osoba, która:

- 1) posiada obywatelstwo polskie;
- 2) korzysta z pełni praw publicznych;
- 3) wykazuje nieskazitelną postawę moralną, obywatelską i patriotyczną;
- 4) daje rękojmię należytego wykonywania zadań;
- 5) spełnia wymagania określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych w zakresie dostępu do informacji stanowiących tajemnicę państwową, oznaczonych klauzulą "ściśle tajne";
- 6) nie była karana za przestępstwo lub za przestępstwo karno-skarbowe;
- 7) nie pełniła służby zawodowej, nie pracowała i nie była współpracownikiem organów bezpieczeństwa państwa, wymienionych w art. 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni

przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155, poz. 1016 z późn. zm.¹), ani też nie była sędzią, który orzekając uchybił godności urzędu, sprzeniewierzając się niezawisłości sędziowskiej.

Art. 7. 1. Odwołanie Dyrektora Generalnego z zajmowanego stanowiska przed upływem kadencji następuje w przypadku:

- 1) rezygnacji z zajmowanego stanowiska;
- 2) zrzeczenia się obywatelstwa polskiego;
- 3) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za popełnione przestępstwo lub przestępstwo skarbowe;
- 4) utraty predyspozycji niezbędnych do zajmowania stanowiska;
- 5) niewykonywania obowiązków z powodu choroby trwającej nieprzerwanie ponad 3 miesiące lub niemożności sprawowania tej funkcji nieprzerwanie przez okres 6 miesięcy, oraz
- 6) jeśli utracił przymioty, o których mowa w art. 6.

2. W przypadku odwołania ze stanowiska Dyrektora Generalnego, osoby nie będącej funkcjonariuszem, następuje rozwiązanie stosunku pracy w trybie art. 70 Kodeksu pracy.

3. Funkcjonariusza odwołanego ze stanowiska, Dyrektora Generalnego na podstawie przesłanek, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 5, przenosi się do dyspozycji Dyrektora Generalnego.

4. Funkcjonariusz odwołany ze stanowiska Dyrektora Generalnego i pozostawiony do dyspozycji Dyrektora Generalnego ma prawo do uposażenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy, licząc od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu odwołania ze stanowiska.

5. Po okresie, o którym mowa w ust. 4, funkcjonariusz obejmuje stanowisko służbowe zajmowane bezpośrednio przed pierwszym powołaniem na stanowisko Dyrektora Generalnego. Jeżeli nie ma możliwości objęcia przez funkcjonariusza stanowiska służbowego zajmowanego bezpośrednio przed pierwszym powołaniem na stanowisko Dyrektora Generalnego mianuje się lub powołuje na stanowisko równorzędne w zakresie pobieranego uposażenia zasadniczego lub niższe.

¹ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w: Dz. U. z 1999r. Nr 38, poz. 360, z 2000r. Nr 48, poz. 553, z 2002r. Nr 153, poz. 1271, Nr 74, poz. 676, z 2003r. Nr 139, poz. 1326, z 2005r. Nr 64, poz. 567, Nr 167, poz. 1398, Nr 222 poz. 1914, z 2006r. Nr 104, poz. 708 i 711.

6. W razie braku możliwości objęcia przez funkcjonariusza stanowiska, o którym mowa w ust. 5, funkcjonariusz może być mianowany lub powołany na stanowisko niższe w zakresie pobieranego uposażenia zasadniczego, jeżeli wyrazi na to zgodę. W razie braku zgody, funkcjonariusza zwalnia się ze służby w trybie określonym w **art. 21** ustawy z dnia 2007 r. o funkcjonariuszach i pracownikach Służby Więziennej.

6. W przypadkach, o których mowa w ust. 5 i 6, nie stosuje się przepisu **art. 83** ustawy z dnia 2007 r. o funkcjonariuszach i pracownikach Służby Więziennej.”

Art. 8. 1. Do zakresu działania Dyrektora Generalnego należy w szczególności:

- 1) ustalanie kierunków prowadzenia oddziaływań penitencjarnych;
- 2) tworzenie warunków do prawidłowego i praworządnego wykonywania kar pozbawienia wolności i tymczasowego aresztowania;
- 3) wykonuje zadania wynikające z obowiązujących przepisów o finansach publicznych, w zakresie opracowania planu dochodów i wydatków budżetowych więziennictwa, w ramach kwot wynikających z ustawy budżetowej;
- 4) opracowuje projekt planu dochodów i wydatków budżetowych więziennictwa na rok przyszły, w ramach realizacji prac nad projektem budżetu państwa w części dotyczącej więziennictwa, przewidzianych obowiązującymi przepisami o finansach publicznych
- 5) sprawowanie nadzoru nad organizacją i realizowaniem zadań przez jednostki organizacyjne;
- 6) ustalanie metod i form wykonywania zadań służbowych przez funkcjonariuszy, w zakresie nieobjętym przepisami wydanymi na podstawie ustawy;
- 7) ustalanie zasad technicznego zabezpieczenia ochronnego i bezpieczeństwa w zakładach karnych i aresztach śledczych;
- 8) kształtowanie polityki kadrowej w Służbie Więziennej i określanie szczegółowych zasad szkolenia funkcjonariuszy;
- 9) inicjowanie badań naukowych dotyczących zadań Służby Więziennej oraz współdziałanie z placówkami naukowymi w tym zakresie;
- 10) ustalanie liczby stanowisk w okręgowych inspektoratach Służby Więziennej oraz łącznej liczby stanowisk dla podległych jednostek organizacyjnych;

11) ustalanie szczegółowych zasad wykorzystywania zwierząt do realizacji zadań Służby Więziennej;

12) ustalanie szczegółowych zasad gospodarowania składnikami majątkowymi i zapewnienie racjonalnego wykorzystywania środków finansowych przeznaczonych na działalność Służby Więziennej.

2. W ramach realizacji zadań, o których mowa w ust. 1, Dyrektor Generalny może wydawać zarządzenia, instrukcje lub wytyczne.

3. Dyrektor Generalny tworzy w drodze zarządzenia: Centralną Składnicę Mundurową, Okręgowe Składnice Mundurowe oraz Terenowe Składnice Mundurowe. W zarządzeniu Dyrektor Generalny określa organizację i zasady funkcjonowania Centralnej Składnicy Mundurowej, Okręgowych Składnic Mundurowych oraz Terenowych Składnic Mundurowych.

4. Minister Sprawiedliwości nadaje, w drodze zarządzenia, statut Centralnemu Zarządowi Służby Więziennej.

Art. 9. 1. Okręgowym inspektoratem Służby Więziennej kieruje dyrektor okręgowy Służby Więziennej, zwany dalej „dyrektorem okręgowym”.

2. Dyrektora okręgowego mianuje na pięcioletnią kadencję, i zwalnia ze stanowiska Minister Sprawiedliwości na wniosek Dyrektora Generalnego. Ponowne mianowanie na stanowisko dyrektora okręgowego może nastąpić tylko raz w tym samym okręgowym inspektoracie Służby Więziennej.

3. Zastępcę dyrektora okręgowego mianuje i zwalnia ze stanowiska Dyrektor Generalny na wniosek dyrektora okręgowego.

4. Do zakresu działania dyrektora okręgowego należy w szczególności:

- 1) koordynacja, nadzór i odpowiedzialność za prowadzone w podległych jednostkach organizacyjnych oddziaływania penitencjarne;
- 2) koordynacja, nadzór i odpowiedzialność za tworzenie w podległych jednostkach organizacyjnych warunków do prawidłowego i praworządnego wykonania kary pozbawienia wolności i tymczasowego aresztowania;
- 3) opracowywanie planu finansowego dochodów i wydatków budżetowych dla inspektoratu i podległych zakładów karnych i aresztów śledczych według zasad obowiązujących zgodnie z przepisami o finansach publicznych;
- 4) nadzorowanie działalności podległych zakładów karnych, aresztów śledczych i ośrodków doskonalenia kadr Służby Więziennej;

- 5) organizowanie systemu współdziałania podległych jednostek organizacyjnych w zakresie utrzymania w nich bezpieczeństwa i porządku oraz współpraca w tym zakresie z Policją i innymi służbami oraz instytucjami i organami ochrony państwa;
- 6) współpraca z instytucjami państwowymi i samorządowymi;
- 7) planowanie i rozdzielanie środków finansowych;
- 8) nadzór nad inwestycjami i remontami prowadzonymi w podległych jednostkach organizacyjnych;
- 9) ustalanie łącznej liczby stanowisk dla podległych jednostek organizacyjnych.

5. Dyrektor okręgowy jest przełożonym funkcjonariuszy pełniących służbę w podległych jednostkach organizacyjnych.

6. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia siedziby, szczegółowy zakres działania dyrektorów okręgowych, a także strukturę organizacyjną okręgowych inspektoratów Służby Więziennej, uwzględniając w szczególności terytorialny zasięg działania dyrektorów okręgowych.

Art. 10. 1. Zwolnienie funkcjonariusza ze stanowiska, o którym mowa w art. 9 ust. 1, następuje w przypadku:

- 1) rezygnacji z zajmowanego stanowiska;
- 2) zrzeczenia się obywatelstwa polskiego lub nabycia obywatelstwa innego państwa;
- 3) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za popełnione przestępstwo lub przestępstwo skarbowe;
- 4) utraty predyspozycji niezbędnych do zajmowania stanowiska;
- 5) niewykonywania obowiązków z powodu choroby trwającej nieprzerwanie ponad 3 miesiące lub czasowej niemożności sprawowania funkcji nieprzerwanie przez okres 6 miesięcy.

2. W razie zwolnienia funkcjonariusza ze stanowiska, Dyrektor Generalny, do czasu powołania nowego funkcjonariusza na stanowisko, o którym mowa w art. 9 ust. 1 powierza pełnienie obowiązków na tym stanowisku na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy, jednemu z jego zastępców, a w razie braku zastępców – innemu funkcjonariuszowi.

3. W razie czasowej niemożności sprawowania funkcji przez dyrektora okręgowego do czasu ustania przeszkody w sprawowaniu tej funkcji, Dyrektor

Generalny powierza obowiązki na tym stanowisku jednemu z jego zastępców, a w razie braku zastępców – innemu funkcjonariuszowi.

4. Funkcjonariusza zwolnionego ze stanowiska, o którym mowa w ust. 1, przenosi się do dyspozycji Dyrektora Generalnego.

5. Funkcjonariusz zwolniony ze stanowiska i pozostawiony do dyspozycji Dyrektora Generalnego, ma prawo do uposażenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy, licząc od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu zwolnienia ze stanowiska.

6. Po okresie, o którym mowa w ust. 5, funkcjonariusza zwolnionego ze stanowiska i pozostawionego do dyspozycji Dyrektora Generalnego powołuje się lub mianuje na niższe stanowisko służbowe w zakresie pobieranego uposażenia zasadniczego, jeżeli nie ma możliwości mianowania lub powołania funkcjonariusza na równorzędne lub wyższe stanowisko w zakresie pobieranego uposażenia zasadniczego.

7. Przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 5, na własną prośbę funkcjonariusza odwołanego ze stanowiska i pozostawionego do dyspozycji przełożonego można mianować na niższe stanowisko w zakresie pobieranego uposażenia zasadniczego. Funkcjonariusz zachowuje prawo do otrzymywania uposażenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem, na zasadach, o których mowa w ust. 5.

8. W przypadkach, o których mowa w ust. 6 i 7, nie stosuje się przepisu art. 83 ustawy z dnia 2007 r. o funkcjonariuszach i pracownikach Służby Więziennej.

Art. 11. 1. Zasady i tryb tworzenia zakładów karnych i aresztów śledczych określa odrębna ustawa.

2. Zakładem karnym i aresztem śledczym kieruje dyrektor.

3. Dyrektora zakładu karnego i dyrektora aresztu śledczego mianuje i zwalnia ze stanowiska Dyrektor Generalny na wniosek właściwego dyrektora okręgowego.

4. Zastępców dyrektora zakładu karnego i zastępców dyrektora aresztu śledczego mianuje i zwalnia ze stanowiska dyrektor okręgowy na wniosek dyrektora tego zakładu karnego lub aresztu śledczego.

5. Do zakresu działania dyrektora zakładu karnego i dyrektora aresztu śledczego należy w szczególności:

1) koordynacja, nadzór i odpowiedzialność za prowadzone w podległej jednostce organizacyjnej oddziaływania penitencjarne;

- 2) zapewnienie praworządnego wykonywania kar pozbawienia wolności i tymczasowego aresztowania;
- 3) zapewnienie bezpieczeństwa i porządku w podległej jednostce organizacyjnej;
- 4) racjonalne wykorzystanie środków finansowych;
- 5) zapewnienie odpowiedniego do potrzeb doboru i wykorzystania kadry, stałego podnoszenia jej kwalifikacji, właściwego wykonywania obowiązków i dyscypliny;
- 6) nadzorowanie działających w ramach zakładu i aresztu szkół i zakładów opieki zdrowotnej, a także wykonywania zadań powierzonych partnerowi prywatnemu w ramach partnerstwa publiczno – prywatnego lub umowy cywilnoprawnej;
- 7) wykonywanie poleceń wydawanych w ramach nadzoru penitencjarnego;
- 8) współdziałanie w zakresie realizacji zadań zakładu lub aresztu z właściwymi instytucjami państwowymi, samorządowymi i społecznymi oraz kościołami, związkami wyznaniowymi i osobami godnymi zaufania;
- 9) ustalanie liczby stanowisk w podległej jednostce organizacyjnej.

6. Dyrektor Generalny ustala w drodze zarządzenia szczegółowy zakres działania dyrektorów oraz strukturę organizacyjną zakładów karnych i aresztów śledczych.

Art.12. 1. W Centralnym Ośrodku Szkolenia Służby Więziennej prowadzi się szkolenie podoficerów, chorążych i oficerów Służby Więziennej, a także może być prowadzone doskonalenie zawodowe funkcjonariuszy oraz pracowników Służby Więziennej.

2. W ośrodkach szkolenia Służby Więziennej i ośrodkach doskonalenia kadr Służby Więziennej prowadzi się doskonalenie zawodowe funkcjonariuszy oraz pracowników Służby Więziennej, a także może być prowadzone szkolenie oficerów chorążych i podoficerów Służby Więziennej.

3. Centralnym ośrodkiem Szkolenia Służby Więziennej, ośrodkiem szkolenia Służby Więziennej i ośrodkiem doskonalenia kadr Służby Więziennej kieruje komendant.

4. Komendanta Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej, komendanta ośrodka szkolenia Służby Więziennej i komendanta ośrodka doskonalenia kadr Służby Więziennej mianuje i zwalnia ze stanowiska Dyrektor Generalny.

5. Zastępców komendanta Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej, zastępców komendanta ośrodka szkolenia Służby Więziennej i zastępców komendanta ośrodka doskonalenia kadr Służby Więziennej mianuje i zwalnia ze stanowiska Dyrektor Generalny, na wniosek właściwego komendanta.

6. Dyrektor Generalny tworzy, przekształca i znosi, w drodze zarządzenia, jednostki organizacyjne, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4.

7. Dyrektor Generalny nadaje w drodze zarządzenia statuty ustalające zakres działania komendanta Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej, komendanta ośrodka doskonalenia kadr Służby Więziennej i komendanta ośrodka szkolenia Służby Więziennej oraz strukturę organizacyjną ośrodków.

8. Dyrektor Generalny określi, w drodze zarządzenia, ramowy regulamin pobytu w Centralnym Ośrodku Szkolenia Służby Więziennej, ośrodkach szkolenia Służby Więziennej i ośrodkach doskonalenia kadr Służby Więziennej.

Art. 13. Na stanowiska, o których mowa w art. 9 ust. 1 i 3, art. 10 ust. 2 i 4, art. 11 ust. 2 i 4 i art. 12 ust. 3 i 5 mogą zostać mianowane osoby, które:

- 1) posiadają obywatelstwo polskie;
- 2) są oficerami Służby Więziennej;
- 3) korzystają z pełni praw publicznych;
- 4) wykazują nieskazitelną postawę moralną, obywatelską i patriotyczną;
- 5) dają rękojmię należytego wykonywania zadań;
- 6) spełniają wymagania określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych w zakresie dostępu do informacji stanowiących tajemnicę państwową, oznaczonych klauzulą "ściśle tajne";

7) nie pełniły służby zawodowej, nie pracowały i nie były współpracownikami organów bezpieczeństwa państwa, wymienionych w art. 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155, poz. 1016 z późn. zm.), ani też nie były sędzią, który orzekając uchybił godności urzędu, sprzeniewierzając się niezawisłości sędziowskiej.

Art. 14. 1. Kierownicy jednostek organizacyjnych: dyrektorzy okręgowi, komendant Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej, dyrektorzy zakładów karnych i aresztów śledczych oraz komendanci ośrodków szkolenia i ośrodków doskonalenia kadr są przełożonymi funkcjonariuszy i pracowników tych jednostek.

2. Komendant Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej, komendanci ośrodków szkolenia Służby Więziennej i ośrodków doskonalenia kadr Służby Więziennej są przełożonymi funkcjonariuszy szkolonych w tych ośrodkach.

3. Przełożonym jest także inny funkcjonariusz lub pracownik kierujący określonym odcinkiem służby lub działalnością albo wyznaczony przez kierownika jednostki organizacyjnej.

Art.15.1. Przełożeni ponoszą odpowiedzialność za stan bezpieczeństwa i higieny służby funkcjonariuszy oraz są obowiązani zapewnić warunki ochrony ich życia i zdrowia przez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy.

2. Funkcjonariusz zobowiązany jest do przestrzegania przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przepisów przeciwpożarowych.

3. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki stosowania do funkcjonariuszy Służby Więziennej przepisów Kodeksu pracy w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy, uwzględniając szczególny charakter służby w Służbie Więziennej oraz jej struktury organizacyjne.

Art. 16. 1. W jednostkach organizacyjnych pełnią służbę funkcjonariusze oraz mogą być zatrudnieni pracownicy. Służbę funkcjonariuszy i pracę pracowników w Służbie Więziennej określa ustawa z dnia ... o funkcjonariuszach i pracownikach Służby Więziennej.

2. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, stanowiska, na których mogą pełnić służbę wyłącznie funkcjonariusze, uwzględniając jednostki organizacyjne i rodzaje tych stanowisk oraz specyfikę zadań na poszczególnych stanowiskach.

Art. 17. Okres służby funkcjonariusza i okres zatrudnienia pracownika traktuje się jako pracę o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 18. Funkcjonariusze i pracownicy powinni wykazywać się odpowiednim przygotowaniem ogólnym i zawodowym, doświadczeniem oraz wysokim poziomem moralnym, systematycznie dokształcać się i podnosić kwalifikacje zawodowe oraz ogólną sprawność fizyczną. W postępowaniu wobec osób pozbawionych wolności obowiązani są:

- 1) kierować się zasadami praworządności, bezstronności oraz humanizmu;
- 2) szanować ich prawa i godność;
- 3) dokładać starań, aby wykonanie kary przyczyniało się do przygotowania skazanych do życia w społeczeństwie;
- 4) pomagać w poszukiwaniu rozwiązania ich problemów;
- 5) oddziaływać pozytywnie swoim własnym przykładem.

Art. 19. 1. Funkcjonariusze i pracownicy nie mogą uczestniczyć w takiej działalności, która podważa ich autorytet urzędowy lub w której wykorzystuje się informacje o charakterze służbowym do celów pozasłużbowych.

2. Funkcjonariuszom i pracownikom zabrania się utrzymywania innych niż wynikające z obowiązków służbowych kontaktów z osobami pozbawionymi wolności, jeżeli może to stanowić zagrożenie dla właściwego przebiegu służby lub jej dobrego imienia oraz udzielania osobom nieupoważnionym informacji dotyczących osób pozbawionych wolności, także po ich zwolnieniu.

Art. 20. 1. Funkcjonariusze mogą zrzeszać się w związku zawodowym na zasadach określonych w ustawie z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854 z późn. zm.²).

2. W Służbie Więziennej może działać tylko jeden związek zawodowy. Związek ten nie ma prawa do strajku.

Art. 21. 1. Ustanawia się odznakę "Za zasługi w pracy penitencjarnej".

2. Odznaka, o której mowa w ust. 1, może być nadawana funkcjonariuszom lub pracownikom wyróżniającym się szczególnymi osiągnięciami w służbie lub pracy. Odznaka może być nadawana także innym osobom.

3. Odznakę "Za zasługi w pracy penitencjarnej" nadaje Minister Sprawiedliwości.

4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb nadawania oraz wzór odznaki, o której mowa w ust. 3, uwzględniając w szczególności kryteria stosowane przy nadawaniu odznaki oraz jej rodzaje.

Art. 22. Ustanawia się dzień świętem Służby Więziennej.

² Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w: Dz. U. z 2001r. Nr 100, poz. 1080, Nr 128, poz. 1405, z 2002r. Nr 135, poz. 1146, Nr 240, poz. 2052, z 2003r. Nr 63, poz. 590, Nr 213, poz. 2081, z 2004r. Nr 240, poz. 2407.

Art. 23. 1. Jednostkom organizacyjnym Służby Więziennej może zostać nadany sztandar.

2. Minister Sprawiedliwości określa w drodze rozporządzenia wzór i tryb nadawania sztandaru jednostkom organizacyjnym, uwzględniając w szczególności wygląd płata, głowicy, drzewca i szarfy sztandaru oraz określając ceremoniał nadania sztandaru jednostce organizacyjnej Służby Więziennej.

Art. 24. 1. Ustawa budżetowa określa dochody i wydatki związane z funkcjonowaniem Służby Więziennej.

2. Koszty związane z właściwym funkcjonowaniem Służby Więziennej pokrywane są z budżetu państwa.

Art. 25. 1. Liczbę etatów w jednostkach organizacyjnych nalicza się, w ramach liczby etatów kalkulacyjnych funkcjonariuszy Służby Więziennej, ustalonej w ustawie budżetowej na dany rok, w oparciu o następujące kryteria:

- 1) zapewnienie bezpieczeństwa jednostek organizacyjnych i bezpieczeństwa osobistego funkcjonariuszy Służby Więziennej;
- 2) zakres i stopień złożoności realizowanych przez funkcjonariuszy ustawowych zadań Służby Więziennej;
- 3) ilość, typ i rodzaj jednostek organizacyjnych Służby Więziennej nadzorowanych przez właściwe organy Służby Więziennej;
- 4) terytorialny zasięg działania jednostek organizacyjnych Służby Więziennej oraz ilość współpracujących z nimi organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości;
- 5) typ, ilość i rodzaj posiadanych budowli i urządzeń.

2. Przy naliczaniu liczby etatów, o których mowa w ust. 1, ustala się ponadto kryteria szczególne uwzględniające specyfikę potrzeb:

- 1) w zakładach karnych:
 - a) liczbę funkcjonariuszy niezbędnych dla zapewnienia realizacji zadań wynikających z celów wykonywania kary pozbawienia wolności,
 - b) realizowane systemy wykonywania kary pozbawienia wolności i programy oddziaływań wobec osób pozbawionych wolności,
 - c) typ, rodzaj oraz przeznaczenie zakładu karnego,
 - d) strukturę organizacyjną, w tym oddziały aresztu śledczego,
 - e) ilość podległych oddziałów zewnętrznych,

- f) liczbę miejsc zakwaterowania dla osób pozbawionych wolności, zaludnienie oraz ruch osób pozbawionych wolności,
 - g) działające na terenie zakładu karnego: szkoły, szpitale, ambulatoria, apteki, gospodarstwa pomocnicze i przedsiębiorstwa przywiązienne;
- 2) w aresztach śledczych:
- a) liczbę miejsc zakwaterowania dla osób pozbawionych wolności, zaludnienie oraz ruch osób pozbawionych wolności,
 - b) strukturę organizacyjną, w tym oddziały zakładu karnego,
 - c) ilość podległych oddziałów zewnętrznych,
 - d) liczbę osób pozbawionych wolności przebywających w związku z czynnościami procesowymi,
 - e) działające na terenie aresztu śledczego: szkoły, szpitale, ambulatoria, apteki, gospodarstwa pomocnicze i przedsiębiorstwa przywiązienne;
- 3) w Centralnym Ośrodku Szkolenia Służby Więziennej oraz w ośrodkach szkolenia i doskonalenia kadr Służby Więziennej:
- a) ilość i częstotliwość przeprowadzanych szkoleń funkcjonariuszy,
 - b) rodzaj organizowanych szkoleń specjalistycznych.

Art. 26. 1. Funkcjonariusze otrzymują wyposażenie niezbędne do wykonywania czynności służbowych.

2. Dyrektor Generalny określa normy wyposażenia, o których mowa w ust. 1, szczegółowe zasady jego przydzielania i użytkowania.

Art. 27. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia uzbrojenie Służby Więziennej, z uwzględnieniem rodzajów broni i środków ochrony stosowanych przez funkcjonariuszy w czasie pełnienia obowiązków służbowych na poszczególnych stanowiskach służbowych w różnych rodzajach jednostek organizacyjnych;

Ustawa o SW

Rozdział 3

Zakres uprawnień Służby Więziennej

Art. 28. 1. Funkcjonariusze wykonując czynności służbowe, z zastrzeżeniem ust. 2 – 3, mają prawo:

- 1) legitymowania osób ubiegających się o wstęp oraz opuszczających teren jednostek organizacyjnych oraz deponowania dokumentów osób przebywających na terenie jednostki organizacyjnej;
- 2) legitymowania funkcjonariuszy i pracowników wchodzących i wychodzących z jednostki organizacyjnej;
- 3) żądania od osób wymienionych w pkt 1 i 2, przekazania do depozytu przedmiotów niebezpiecznych i przedmiotów niedozwolonych, dokonywania kontroli osobistej tych osób i kontroli ich ubrania, obuwia oraz przeglądania zawartości bagaży, sprawdzenia pojazdów wjeżdżających oraz wyjeżdżających, a także ładunków tych pojazdów, przez funkcjonariuszy oraz przy użyciu urządzeń technicznych i psów specjalnych wytresowanych w zakresie wyszukiwania środków odurzających i substancji psychotropowych lub ładunków wybuchowych;
- 4) wzywania osób zakłócających spójność i porządek w bezpośrednim sąsiedztwie lub na terenie zakładów karnych i aresztów śledczych, nawiązujących niedozwolone kontakty z osobami pozbawionymi wolności, jak również usiłujących bez zezwolenia funkcjonariuszy dostarczyć jakiegokolwiek przedmioty na teren jednostki organizacyjnej – do zaniechania takich zachowań;
- 5) zatrzymania, celem niezwłocznego przekazania Policji, osób, co do których istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia czynu zabronionego pod groźbą kary na terenie jednostki organizacyjnej;
- 6) usunięcia z terenu jednostki organizacyjnej osoby, która nie stosuje się do poleceń wydanych na podstawie obowiązujących przepisów;
- 7) zatrzymania osób pozbawionych wolności, które:
 - a) dokonały ucieczki z aresztu śledczego lub zakładu karnego,
 - b) dokonały ucieczki w trakcie konwojowania i zatrudnienia,
 - c) na podstawie zezwolenia właściwego organu opuściły areszt śledczy albo zakład karny i nie powróciły do niego w wyznaczonym terminie korzystając z zezwolenia na czasowe opuszczenie aresztu lub zakładu bez konwoju funkcjonariusza;

8) żądania niezbędnej pomocy od funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej i żołnierzy Żandarmerii Wojskowej, jak również zwracania się w nagłych wypadkach do każdego obywatela o udzielenie doraźnej pomocy.

2. Z obowiązków wynikających z realizacji praw funkcjonariuszy, o których mowa w ust. 1 pkt 3, w zakresie poddania się kontroli osobistej oraz kontroli ubrania i obuwia, wyłączeni są:

- 1) Prezydent, członkowie Rady Ministrów, sekretarze i podsekretarze stanu;
- 2) członkowie personelu przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz inne osoby zrównane z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych, jeżeli nie są obywatelami polskimi;
- 3) inne, niż wymienione w pkt 4 osoby, korzystające z immunitetów dyplomatycznych lub konsularnych na mocy ustaw, umów międzynarodowych albo powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych;
- 4) osoby korzystające z immunitetu parlamentarnego, sędziowskiego lub prokuratorskiego.

3. Z obowiązku przekazania do depozytu przedmiotów niebezpiecznych i przedmiotów niedozwolonych, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, wyłączone są osoby, ochraniające osoby wymienione w ust. 2 pkt 1.

4. W szczególnie uzasadnionych wypadkach kierownik jednostki organizacyjnej może:

- 1) zwolnić funkcjonariusza, o którym mowa w ust. 1, od obowiązku legitymowania osoby ubiegającej się o wstęp na teren jednostki oraz z obowiązków, o których mowa w ust. 1 pkt 3;
- 2) zwolnić osobę ubiegającą się o wstęp na teren jednostki, z przekazywania do depozytu przedmiotów niebezpiecznych i niedozwolonych.

5. Czynności wymienione w ust. 1 pkt 1–6 wykonuje się w sposób możliwie najmniej naruszający dobra osobiste osoby, wobec której zostały podjęte.

6. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb działań, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3 i 5-7 oraz sposoby ich realizacji, uwzględniając w szczególności sposób postępowania funkcjonariuszy Służby Więziennej w tym zakresie.

7. Osobom nie będącym funkcjonariuszami i pracownikami, na sposób prowadzenia czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 3 - 5 przysługuje zażalenie do miejscowo właściwego sądu rejonowego.

8. Funkcjonariuszom i pracownikom na sposób prowadzenia czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 3 przysługuje zażalenie, do właściwego miejscowo sądu rejonowego.

Art. 29. 1. Funkcjonariusze podczas pełnienia obowiązków służbowych są uprawnieni do stosowania względem osób pozbawionych wolności środków przymusu bezpośredniego w postaci:

- 1) użycia siły fizycznej;
- 2) umieszczenia w celi zabezpieczającej;
- 3) założenia kasku ochronnego;
- 4) założenia kajdanek lub prowadnic;
- 5) użycia środków technicznych zapobiegających nawoływaniu do buntu lub nieposłuszeństwa;
- 6) użycia wodnych środków obezwładniających;
- 7) użycia siatki obezwładniającej;
- 8) użycia chemicznych środków obezwładniających lub innych środków o podobnym działaniu;
- 9) użycia urządzeń olśniewających;
- 10) użycia petard lub innych środków hukowo-błyskowych;
- 11) użycia środków do obezwładniania przy pomocy ładunku elektrycznego;
- 12) założenia pasów obezwładniających lub kaftana bezpieczeństwa;
- 13) użycia pałek służbowych
- 14) użycia pocisków niepenetracyjnych, miotanych z broni palnej lub innych urządzeń;.

2. Środki przymusu bezpośredniego, wymienione w ust. 1, mogą być stosowane, jeżeli jest to konieczne, wyłącznie w celu przeciwdziałania: usiłowaniu zamachu na życie lub zdrowie własne albo innej osoby, nawoływaniu do buntu, rażącemu nieposłuszeństwu, groźnemu zakłóceniu porządku, niszczeniu mienia lub ucieczce osoby pozbawionej wolności, a także w celu odparcia bezpośredniego zamachu na konwój ochraniający dokumentu zawierające wiadomości stanowiące tajemnicę służbową.

3. wobec osób innych niż pozbawione wolności:

- 1) środki przymusu bezpośredniego wymienione w ust. 1 pkt 1 i 4 oraz 6–14, mogą być stosowane w razie groźnego zakłócenia przez te osoby porządku

na terenie jednostek organizacyjnych lub w przypadkach określonych w art. 28.

2) wobec kobiet o widocznej ciąży, osób, których wygląd wskazuje na wiek do 13 lat, starców oraz osób o widocznym kalectwie stosuje się wyłącznie chwytów obezwładniające.

4. Wobec kobiet osadzonych, będących w widocznej ciąży nie stosuje się środków przymusu bezpośredniego wymienionych w ust. 1 w pkt 5-14

5. Środków przymusu bezpośredniego nie wolno stosować dłużej niż wymaga tego potrzeba.

6. Wobec osoby pozbawionej wolności można zastosować kajdanki, pas obezwładniający lub prowadnice, jako środki prewencyjne celem zapobieżenia ucieczce tej osoby lub objawom jej czynnej agresji, a także urządzenia techniczne powodujące blokadę stawu kolanowego w przypadku podjęcia próby ucieczki.

7. Funkcjonariusze podczas pełnienia obowiązków służbowych mają prawo stosować względem osób pozbawionych wolności psy specjalne wytresowane w zakresie wyszukiwania środków odurzających i substancji psychotropowych lub materiałów wybuchowych albo do tropienia śladów.

Art. 30. Jeżeli środki przymusu bezpośredniego wymienione w art. 29 ust. 1 są niewystarczające lub ich użycie ze względu na okoliczności danego zdarzenia nie jest możliwe, funkcjonariusz ma prawo użycia broni palnej lub psa służbowego wyłącznie:

- 1) w celu odparcia bezpośredniego zamachu na życie, zdrowie lub wolność funkcjonariusza albo innej osoby oraz w celu przeciwdziałania czynnościom zmierzającym bezpośrednio do takiego zamachu;
- 2) przeciwko osobie niepodporządkowującej się wezwaniu do natychmiastowego porzucenia broni palnej lub innego niebezpiecznego narzędzia, których użycie zagrozić może życiu lub zdrowiu funkcjonariusza albo innej osoby;
- 3) przeciwko osobie, która usiłuje bezprawnie, przemocą odebrać broń palną funkcjonariuszowi lub innej osobie uprawnionej do posiadania broni palnej;
- 4) w celu odparcia niebezpiecznego, bezpośredniego zamachu na obiekty zakładu karnego lub aresztu śledczego;
- 5) w celu udaremnienia ucieczki osoby pozbawionej wolności z terenu jednostki organizacyjnej;

- 6) w celu odparcia bezpośredniego zamachu na konwój ochraniający osoby, broń palną, amunicję, dokumenty zawierające wiadomości stanowiące tajemnicę państwową, pieniądze lub inne przedmioty wartościowe;
- 7) w celu udaremnienia ucieczki osoby pozbawionej wolności w czasie jej konwojowania;
- 8) w pościgu za osobą, wobec której użycie broni było dopuszczalne w przypadkach określonych w pkt 1-3 oraz 5-7.

Art. 31. 1. Stosowanie środków przymusu bezpośredniego, użycia broni palnej lub psa służbowego powinno być odpowiednie do stopnia zagrożenia, następować po uprzednim ostrzeżeniu o ich użyciu i w sposób wyrządzający możliwie najmniejszą szkodę osobie, względem której je zastosowano, oraz nie może zmierzać do pozbawienia jej życia, a także narażać na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia innych osób.

2. Ostrzeżenia przewidzianego w ust. 1 nie stosuje się, jeżeli zwłoka w stosowaniu środka przymusu bezpośredniego, użyciu broni palnej lub psa służbowego grozi bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia funkcjonariusza lub innej osoby albo zrealizowaniem działań, o których mowa w art. 30 pkt 1-3 i 6.

Art. 32. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki stosowania środków przymusu bezpośredniego oraz użycia broni palnej lub psa służbowego przez funkcjonariuszy, uwzględniając w szczególności sposób postępowania w tym zakresie.

Art. 33. 1. W przypadkach zagrożenia lub naruszenia bezpieczeństwa zakładów karnych lub aresztów śledczych, Służba Więzienna współdziała z Policją.

2. Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb współdziałania, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności organy obowiązane do współdziałania oraz przypadki i warunki użycia sił Policji na terenie jednostek organizacyjnych.

Art. 34.1. Służba Więzienna może przetwarzać informacje i dane osobowe, w tym także bez zgody i wiedzy osób, których dotyczą, niezbędne do realizacji zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1 i 2 ustawy; poprzez przetwarzanie danych należy rozumieć wszelkie operacje, zwłaszcza wykonywane w systemach

informatycznych, dokonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie.

2. Informacji o osobach, o których mowa w ust. 1, Służba Więzienna udziela, na pisemny wniosek:

1) podmiotom ustawowo uprawnionym - w zakresie określonym w ustawach, o ile ustawa, z której uprawnienie do uzyskania informacji wynika, nie stanowi inaczej;

2) pozostałym podmiotom - za zgodą osoby, której informacja dotyczy. Dyrektor Generalny może wyrazić zgodę na udzielenie informacji, o osobach nie będących funkcjonariuszami lub pracownikami Służby Więziennej, w szczególnie uzasadnionym wypadku, bez konieczności uzyskania zgody tej osoby. W przypadku osób tymczasowo aresztowanych informacji udziela się ponadto za zgodą organu dysponującego, po uzyskaniu zgody przez te podmioty.

3. Dyrektor Generalny może wyrazić zgodę na przekazanie danych osób, o których mowa w ust. 1, bez zgody i wiedzy tych osób, podmiotom prowadzącym badania naukowe, na pisemny wniosek tych podmiotów, pod warunkiem zagwarantowania, że przetwarzanie danych przez te podmioty, nie naruszy praw osób, których przekazane dane dotyczą. Udzielenie zgody Dyrektor Generalny może uzależnić od uzupełnienia wniosku o informacje umożliwiające wyszukanie w zbiorze żądanych danych oraz o informacje o ich zakresie i przeznaczeniu.

4. Odmowa przekazania danych do badań naukowych wymaga uzasadnienia i może nastąpić :

1) w wypadkach określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.³);

2) gdy zebranie lub opracowanie danych wiązałoby się ze zbyt dużym nakładem pracy lub poniesieniem kosztów finansowych.

5. Dane do badań naukowych przekazuje się nieodpłatnie.

Art. 35. Tworzy się elektroniczną Centralną Bazę Danych Osób Pozbawionych Wolności. Zakres informacji gromadzonych przez Służbę Więzienną w tej bazie odpowiada zakresowi informacji gromadzonych w aktach osobowych

³ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w: Dz. U. Nr 153, poz. 1271, Dz. U. z 2004r. Nr 25, poz. 219, Nr 33, poz. 285, z 2006r. Nr 104, poz. 708 i 711.

osób pozbawionych wolności oraz pozostałej dokumentacji prowadzonej na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 36. 1. Dyrektor Generalny przekazuje, w formie elektronicznej, dane o osobach pozbawionych wolności Krajowemu Rejestrowi Karnemu w zakresie określonym w ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. Nr 50, poz. 580, z późn. zm.⁴).

2. Służba Więzienna udostępnia Centralną Bazę Danych Osób Pozbawionych Wolności sądom, jednostkom organizacyjnym prokuratury oraz jednostkom organizacyjnym Policji, w zakresie określonym w ustawach regulujących ich działalność, z zastrzeżeniem, że systemy informatyczne tych podmiotów spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) posiadają urządzenia umożliwiające identyfikację osoby uzyskującej dane w systemie oraz zakresu, daty i celu ich uzyskania;
- 2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania.

Rozdział 4

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 37. W ustawie z dnia 6 lipca 2001r. o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych oraz o Krajowym Systemie Informatycznym (Dz. U. z 2006r. Nr 216, poz. 1585, Nr 220, poz. 1600) w art. 19 dodaje się pkt 10a w brzmieniu: „Dyrektor Generalny Służby Więziennej”.

Art. 38. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 6, art. 7 ust. 6, art. 8 ust. 5 i 6, art. 10 ust. 3 – 5, art. 15 ust. 4, art. 17, art. 18 ust. 3, art. 22, 23 ust. 2, art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. zachowują moc do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych na podstawie art. 4 ust. 6, art. 8 ust. 3 i 4, art. 9 ust. 6, art. 11 ust. 6, art. 12 ust. 6-8, art. 15 ust. 3, art. 16 ust.1 i 2, art. 21 ust. 4, art. 23 ust. 2, 26 ust. 2, art. 27, art. 28 ust. 5, art. 32,

⁴ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w: Dz. U. z 2001r. Nr 56, poz. 579, z 2002r. Nr 74, poz. 676, Nr 197, poz. 1661, z 2005r. Nr 183, poz. 1537, z 2006r. Nr 104, poz. 708 i 711.

art. 33 ust. 2 ustawy, nie dłużej jednak niż przez okres 18 miesięcy od wejścia ustawy w życie.

Art. 39. Traci moc ustawa z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej w części dotyczącej przepisów rozdziału 1 i 2 (Dz. U. z 2002r. Nr 207, poz. 1761 z późn. zm.⁵).

Art. 40. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia / z dniem 1 stycznia 2008 r.

⁵ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 110, poz.1189, z 2002 r. Nr 153,poz 1271, z 2003 r. Nr 90, poz. 844, Nr 142, poz. 1380, Nr 166, poz.1609 i Nr 210, poz. 2036, z 2006r. Nr 104, poz. 708 i 711.